

nok længer. Hun var kun et Barn, da han forsvandt paa sin Eventyrflugt. Hun huskede akkurat Faderens hvide, sammenbidte Ansigt den Dag, da Telegrammet om Rømningen kom. Og siden — den fortvivlede Venten, den aarelange Haaben paa et Livstegn!

Saadan var Sorgen kommen til hendes Forældre og havde gjort Moderens Haar hvide før Tiden. I hvilken Skikkelse skulde den engang komme til Torben og hende? Hvormeget saa to Mennesker holdt af hinanden, — overfor Ulykken var de lige værgeløse. Den gik gennem lukkede Døre og tog med sig, hvad man troede allerbedst forvaret . . .

Da hun saae, at de andre rejste sig, gik hun tilbage til Bænken. Moderen fandt det nu paa Tide at komme hjem. Selv ytrede hun ingen Mening, og det blev da til, at de tog afsted.

Paa Vejen op ad den snevre og besværlige Stentrappe til Landevejen, hvor deres Vogn holdt, gik Fru Bertha forrest. Bag efter kom Torben og tilsidst Jytte, der undertiden tog imod en Haandsrækning af ham, naar Trinene var særlig høje. Til begge Sider var de lukket inde af solide Havemure, der paa Grund af Trappens mange Omdrejninger ofte helt skjulte dem for hinanden under Opstigningen. Imidlertid øgede de unge med Hensigt lidt efter lidt Afstanden mellem dem og Fru Bertha. Og saa skete det da i et Øjeblik, da hun igen var bleven usynlig bag en Murkant, at Torben lagde Armen om Jyttes Liv og tog hende ind til sig. Hun lænede sit Hoved til hans Skulder som et oversøvnigt Barn og lod sig kysse paa Pande og Kind.

„Min Elskede!“ sagde han.

Da løftede hun sine Øjne straalende op mod hans og rakte ham frivilligt Munden.

— — —

Under Hjemkørslen sad Jytte ligesom paa Udturen ved Siden af Moderen, gemt under sit tætte Slør, og lod de andre om Underholdningen. Da de naaede hjem og var kommen af Vognen, tog hun Moderen under Armen.

Torben fulgte dem op gennem Haven; men ved Foden af Loggiatrappen sagde han Farvel.